

har jo hele Principspørgsmaalet om, hvorvidt Administrationen af Boet skal være i Skifteforvalterens Hænder, eller om man med Hensyn til samme skal indrømme Kreditorerne Selvregjering, været Gjenstand for en note Overveelse i Proceskommissionen, og de Betragtninger, som den ærede Taler fremsførte i den Retning, ere mig derfor selvfølgelig ikke nye. Men, uagtet de allerede i den blive klart fremsatte, besluttede Kommissionens Flertal sig dog til at foretrække det System, som findes i Lovforslaget. Det kan vel ikke beskrives, at den Ordning, som Forslaget i den Retning frembyder, som alle andre menneskelige Ting, har sine Ufuldkommenheder; men det er jo overhovedet en Umulighed at tilvejebringe en Ordning, som i alle Henseender er dadelst. Det kunde ikke falde mig ind at negte, at den nuværende Ordning, hvorefter Skifteforvalteren leder Bestyrelsen, har sine Fordele, og navnlig har den Fordel, at den i mange Henseender aabner Udgang til en billig Hensyntagen til forskjellige Ting, saaledes f. Ex. baade til Fallenten og til de Kreditorer, som ere fraværende. Men det maa paa den anden Side ogsaa erindres, at Bestyrelsen ved Skifteforvalteren har sine Mangler. Den er langsom og maa være langsom, og den er ikke tilstrækkelig sagkyndig med Hensyn til Behandlingen af de fleste Boer, navnlig af Handelsboer, som det ærede Medlem fra Odense (W. Petersen) bemærkede. Den har derhos endelig ogsaa en anden Mangel, som vistnok må vurderes temmelig høit, og det er den, at Kreditorerne efter den nuværende Ordning maa finde sig i Skifteforvalterens Bestyrelse af Boet, og at de med Rette kunne bebrejde det Offentlige, at det tvinger dem til at overgive Baretagelsen af deres Anliggender til denne Embedsmand. En saadan Bebreidelse kunne de med Rette fremkomme med, naar Boet behandles daarligt eller naar det varer længe, inden man kommer nogen Vel, eller naar der vælges en vel korrekt og med Loven stemmende Realisationsmaade, men som dog i det enkelte Tilfælde viser sig

uhensigtsmæssig. Denne Bebreidelse kan derimod ikke fremsættes mod Lovforslagets Fremgangsmaade, thi det falder Kreditorer til Selvregjering og giver dem Magten paa dette Punkt, og deres Klager over, at der sker Ting, som ikke kunde ske, ville da næsten altid kunne besvares med, at det er deres egen Skyld, og at de selv maa tilskrive sig, hvad der er sket, fordi de ikke have brugt den Ret og den Magt, som Loven lægger i deres Haand. Det er dog vistnok i det Hele taget en rigtig Grundfæstning, at man med Hensyn til mange Anliggender og navnlig med Hensyn til dette Forhold, som væsentlig er et Interessentforhold med Hensyn til en Formuemasse, bør give dem Magten, som ere interesserede deri. Naar man giver Kreditorerne Udgang til selv at vælge den, til hvem de have Tilltro, til at bestyre Boet og til ligeledes at vælge dem, der atter skulle kontrollere ham, saa maa det blive deres egen Sag, om de ikke benytte den Udgang, som Lovgivningen saaledes giver dem til at faae deres Anliggender varetagne paa den hensigtsmæssigste Maade. At der kan ske mange Misbrug derved, at Folk ere flødesløse og mulig enten ikke møde eller en masse give Fuldmagt til at gjøre, hvad det skal være, til en eller anden paa Stedet værende Person, er sandt nok. Men man kan da altid svare dem, at det er deres egen Skyld; hvad der saaledes sker. Dette kan man derimod ikke svare dem, naar Boets Bestyrelse ledes af Skifteforvalteren; thi saa kunne de med Rette sige: „Vi have ikke Lov til at raade derover, vi maa finde os i, at Boet behandles af denne Embedsmand saaledes, som han finder for godt“. Jeg erkjender imidlertid, at det er et tvivlsomt Spørgsmaal, hvorom der her er Tale, og jeg fremhæver derfor ogsaa kun, at man i Proceskommissionen overfor de mange Betænkkeligheder, der i saa Henseende kunne frembyde sig baade i den og i den anden Retning, har ment, at de Fordele, der ere forbundne med den i Lovforslaget optagne Ordning, ere de overveiende.